

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

ANUL 28, NR. 695, IULIE 2025

Editorial

„Căldură mare...”

Luna *Iulie*, cunoscută şi sub denumirea de „luna lui cuptor”, datorită temperaturilor ridicate, nu s-a dezmințit nici anul acesta. Cineva parcă a apăsat prea tare pe butonul „cuptorului”, încât ne confruntăm cu temperaturi zilnice de aproape patruzeci de grade Celsius. Fiecare le suportă cum poate, dar, în aceste momente de cumpănă, nu putem să nu ne punem nişte întrebări justificate: „Ce este de făcut?”, „În ce măsură depinde de noi, ca indivizi, menținerea unei temperaturi acceptabile?”, „Unde a greşit omenirea, de s-a ajuns la această situaţie dramatică?”, „Oare a uitat Dumnezeu de făptura creată după chipul şi asemănarea Sa?”...

Auzim frecvent vorbindu-se despre încălzirea globală, despre motivele care au condus la schimbările climatice. Câteva cauze privind aceste dereglări, care afectează clima şi temperatura Pământului, ni se datorează nouă, oamenilor, care am purces, mânați de interese obscure, la arderea masivă a combustibililor fosili, la tăierea necontrolată a pădurilor, la creşterea exagerată a animalelor pentru profit... Aceste activităţi generează cantităţi enorme de gaze cu efect de seră, care se adaugă celor deja existente în atmosferă, contribuind astfel la sporirea efectului de seră şi, automat, la încălzirea globală.

Din câte se cunoaşte, efectul de seră pare a fi principalul motor al schimbărilor climatice. Unele gaze din atmosfera Pământului se comportă asemenea pereţilor unei sere. Ele captează şi reţin căldura solară, aşa încât aceasta nu se mai eliberează înapoi, în spaţiu, producând astfel încălzirea globală.

Nu trebuie neglijate nici anumite elemente „ajutătoare”, precum: frecventele incendii de vegetaţie, efectele dronelor lansate pe teritoriile ţărilor aflate în război, exploziile diverselor obiective militare sau industrial care au fost atinse de rachetele balistice, în conflictele armate... Lângă noi, pe străzi, trec autoturisme turate la maxim de tinerii şoferi, „stimulaţi” de melodiile ascultate la radioul dat la extrem, ca să se bucure ei, dar să le facă o „plăcere” şi cetăţenilor de pe stradă, sau celor aflați în propriile curți sau locuințe. Aşa că „savurăm” gratis muzica, zgomotul, fumul de pe ţeava de eşapament..., rămânând în memorie şi cu ceva versuri din cântecele auzite: „Mi-ai băgat în inimă durere,/ Fără tine simt că n-am putere...”

Trebuie să conştientizăm că urmările modificărilor climatice sunt extrem de grave şi afectează existenţa umană. Atât combaterea schimbărilor climei, cât şi adaptarea omului la încălzirea globală reprezintă priorităţi pentru Uniunea Europeană, ca de altfel şi pentru celelalte părţi ale mapamondului.

*

E vară, e soare, e vremea vacanţelor!

Să ne bucurăm de tot ce încă ne oferă *Natura* şi să o binecuvântăm pentru altruismul ei, calitate pe care nu o întâlnim, din păcate, şi la toate fiinţele umane!

Domniţa NEAGA

Din 2014, vara se citește!

Lectura prinde iarăși viață în parcurile din Roșiorii de Vede!

„Biblioteca de vacanță – Lecturile verii: Cărțile nu au vacanță” revine și în această vară cu activități menite să aducă lectura mai aproape de oameni, în moduri creative și accesibile. Lansat în anul 2014, proiectul a devenit unul dintre cele mai de succes programe educaționale și culturale din Roșiorii de Vede, atrăgând anual participanți de toate vârstele.

Proiectul se adresează copiilor, adolescenților, tinerilor, dar și adulților, fiind conceput ca un spațiu de întâlnire cu lectura, arta și comunitatea. Activitățile – ateliere creative, jocuri educative, cluburi de povești și întâlniri tematice – se desfășoară în parcurile municipiului toată vara, tocmai pentru a transforma lectura într-o experiență accesibilă, vie și prietenoasă.

Scopul programului este de a promova lectura la orice vârstă și de a încuraja mersul la bibliotecă ca parte din viața activă a comunității. Într-o lume dominată de tehnologie, proiectul oferă o alternativă valoroasă pentru petrecerea timpului liber, într-un cadru natural și relaxat.

Continuare în pag. 8

Aurelia BĂRBUȚ

Foto: **Marinela RUȘANU, Elvira STÂNGĂ, Buracu ADRIAN**

Ziua Drapelului Național

În contextul revoluționar al anului 1848, Guvernul provizoriu, prin decretul nr. 1 din 14/26 iunie 1848, menționa că „Steagul Național va avea trei culori: albastru, galben, roșu”, urmând ca deviza

scrisă pe flamuri să fie „ДРЕПТАТЕ ФРЪЦИЕ” („Dreptate, Frăție”). O lună mai târziu, motivat prin faptul că „nu s-a

Muzeograf **Veronica COJOCARU**

Continuare în pag. 5

Ziua lei

Roșiorii în IE – o zi de poveste, cusută în fire românești!

Pe 24 iunie, am celebrat cu emoție și mândrie Ziua Universală a lei, o zi dedicată identității noastre, rădăcinilor românești și frumuseții simple, dar profunde, a tradiției.

Evenimentul, organizat de Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport din cadrul Primăriei Municipiului Roșiorii de Vede, a debutat cu un moment deosebit, susținut de poeta Florina Carvaci, membră a Uniunii Scriitorilor din România, care a recitat cu sensibilitate poezia „Mi-ai îmbrăcat cuvintele în ie” de Grigore Vieru.

Aurelia BĂRBUȚ

Foto: **Aurelia BĂRBUȚ, Tedy STÎNGĂ**

Continuare în pag. 8

Școala de Vară la Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu”

Unul dintre programele de pedagogie muzeală organizate de Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu” în timpul celei mai lungi vacanțe este „Școala de Vară”. Desfășurat pe parcursul a două luni, iulie și august,

Muzeograf **Veronica COJOCARU**

Continuare în pag. 8

„Verba volant, scripta manent”

Jurnal de scriitor

01.06.2025 – E vară. Din toate punctele de vedere. Temperaturi ridicate, zi încărcată la Teatrul de Vară al orașului de pe Vedea. Ziua Internațională a Copilului. Copii, părinți, spectacol, bucurie, pașaport spre țara copilăriei. O viză spre a visa, a spera, a marca o clipă de neuitat în cartea vieții.

02.06.2025 – Primit revista Caligraf.

07.06.2025 – Moșii de Vară sau Moșii de oale, cum spuneau la țară. Și o vezi pe mama cum așază cănile de lut pe masă, cum potrivește buchețele de flori la mănușa acestora, cum împarte poamele uscate și rânduiește colacii, așa cum făcea cândva mama ei, de la care preluase tradiția, și încerca acum să te convingă să o duci mai departe.

08.06.2025 – Rusaliile. Strada Alexandru Bădăuță, acum, drumul principal al localității Zâmbreasca, era acoperit de flori roșii, frunze de nuc, de rozmarin, iar din loc în loc fire de usturoi aruncate de femeile care mergeau la cimitir pentru a-și cinsti morții. Grupuri de femei tinere sau mai puțin tinere, ducând pe brat coșurile cu pachete pentru cei plecați, iar într-o mână buchete de flori și frunze de nuc, mergeau încet și vorbeau despre pierderea acestui obicei, cu regret. Un Logan trecea cu viteza luminii pe lângă ele și prin geamurile deschise zburau frunze verzi și petale de flori, înseninându-ți gândul că iată: nu e totul pierdut!

09.06.2025 – Ploaia mult dorită se lăsa așteptată. „Lunea” Rusaliilor în copilăria ta era întotdeauna sub zodia ploii. Și ploua nu glumă! Ploua în amurg sau în timpul nopții, astfel încât, dimineața, când vă adunați voi, copiii, și mergeați din casă în casă pentru a vă fi spălate picioarele de către femeile ce aveau persoane dragi decedate, vă bălăceați în noroiul ulițelor, așa încât să aibă ce spăla cele care respectau ritualul „spălatul de picioare”, după cum era obiceiul locului în „Lunea” Rusaliilor, apoi vă adunați la masa rotundă așezată lângă gălețile de aramă în care fierseseră apa și degustați colarezul abia pregătit sau pregătit ceva mai devreme, pentru că exista o adevărată întrecere, cine să înceapă prima. Și voi știați cine. Era o femeie voinică, aprigă, Maria, Bâla cum o cunoșteau toți, care venea la prima oră și vă lua de acasă, pe mulți luându-i chiar din pat, iar gestul ei era însoțit de glume ce stârneau hazul și voia bună, pentru a nu vă supăra, dimpotrivă… și apa era atât de fierbinte, încât vă trezea la realitate. O realitate care, azi, după atâția ani, zguduie amintirile…

16.06.2025 – „Dedică-te iubirii aproapelui, dedică-te comunității din jurul tău și ideii de a crea ceva ce-ți oferă un scop și o însemnătate” (Morrie Schwartz).

20.06.2025 – Florin Ardelean, „Portret de scriitor – Ioan Moldovan: face parte din categoria celor care sunt stânjeniți de atenția inșilor din jur, mai degrabă stingher, fără aplombul conversației pe orice temă, rezervat în a formula puncte de vedere tranșante, fără posibilitate de retur, mulțumit să asculte, afișând un zâmbet amabil, având capul puțin înclinat, ca și când ar urmări ceva cu atenție, gata să râdă la o glumă bună sau, dimpotrivă, să lase bărbia în piept, fără vreun cuvânt, dar dând semnalul că nu poate fi nici vorbă de așa ceva. Rar l-am văzut atins de enervare și niciodată vituperând. Echilibrat, bonom, (un apropiat îl numea Ivan Blajenâi), senin, poate induce falsa impresie a nepăsării de oricine și de orice. O distincție cum puțini au îl particularizează și-l ferește aproape de fiecare dată de șarjele proștilor ori de riposte îngâmfate” (Viața Românească, 5/2024), acum înțelegi de ce ai rezonat atât de bine cu acest Om, și da, pierderea lui e o mare pierdere…

21.06.2025 – Mai multe orașe din România au fost invadate de o specie de insecte. Fluturele migrator sau Buha gamma. Un fenomen sezonier care durează 3-4 zile și pentru care nu există soluții de combatere sau insecticide omologate în acest sens. Substanțele folosite contra țânțarilor și căpușelor fiind ineficiente.

24.06.2025 – „Fii milostiv și ai grijă de cel de lângă tine! Dacă ne-am însuși aceste lecții, lumea ar fi un loc mult mai bun” (Morrie Schwartz).

26.06.2025 – Val de caniculă extremă: 44 de grade resimțite la Calafat, 42 de grade la Craiova, Alexandria și Turnu Măgurele, 41 de grade în București, Roșiori de Vede… (mediafax.ro)

27.05.2025 – RO-ALERT: Avertizare meteo – vijelie puternică cu rafale de 70-90 km/h, grindină de dimensiuni medii, averse torențiale ce vor acumula 25-40 l/mp. Perioada de manifestare: 27.06.2025, interval orar 19:50 – 21:00. Evitați deplasările și luați măsuri de adăpostire și autoprotecție!

30.06.2025 – Strada Dunării. Câteva crengi rupte în timpul furtunii de vineri, un vânticel firav însoțind înserarea, sfârșit de cireșar….

Florina CARVACI
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Citatul lunii

„Înălțându-Se la cer, Domnul a lăsat Bisericii Sale o prețioasă moștenire duhovnicească - binecuvântarea Sa… în această binecuvântare sunt bucuria noastră și izvorul puterilor noastre”.

(Arhimandrit Ioan Krestiankin, *Îngerul rugăciunii*)

Rubrică îngrijită de dr. **Adriana MIU**

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

N-am văzut până la noua semnalizare din ultima parte a lui mai, realizată pe șoselele asfaltate din Roșiorii de Vede, așa numita „zebră”, în linii albe pe o suprafață roșie!

Așa, poate șoferii vor respecta viteza legală și îi vor proteja pe pietoni.

La prânz

Pe suprafața mea de teren extravilan arabil, se află un sit arheologic, în zona Urlui. Wikipedia menționează că e castrul roman de la Roșiori, pe valea Urlui, situat la SV de DJ 126 A și nu DJ 612 A, șoseaua Roșiori - Balta Sărată, cum e numerotată corect.

În amurg

De curând, s-a înființat un al treilea notariat public la Roșiori; se află pe strada Republicii nr. 17 și nu în zona centrală, ca celelalte două.

Prof. **Gheorghe TUTCĂLĂU**

Trăire creştină

Întâlnirea cu Dumnezeu, risc sau binecuvântare?

În viaţa fiecăruia dintre noi există clipe pe care le putem numi întâlniri.

În drumul său spre Damasc, pornit în prigoană asupra creştinilor, Apostolul Pavel s-a pomenit faţă în faţă cu Mântuitorul Hristos. Lumina acestei întâlniri a fost atât de puternică, încât Pavel a orbit. Lumina orbitoare l-a oprit în calea sa către întuneric şi Pavel a început o viaţă nouă. În viaţa a milioane de oameni, şi nu doar în veacurile timpurii, ci şi acum, se întâmplă astfel de întâlniri: uneori în citirea Evangheliei sau într-un moment de aprofundare, în clipa unei tristeţi adânci sau a unei bucurii fără margini; sau, pur şi simplu, într-un moment în care Dumnezeu ia pe cineva dintre noi şi i se arată, punând început unei noi vieţi.

Între noi şi Dumnezeu, între noi şi celelalte făpturi există bariere pentru că, mai întâi de toate, suntem speriaţi; ne temem de întâlnire, căci a te întâlni înseamnă a te întâlni pentru totdeauna; a te întâlni o dată pentru vecie.

Omul nu a învăţat până la capăt să se întâlnească nici cu Dumnezeu, nici cu sine, nici cu aproapele său. Nu ştim să ne întâlnim; între noi şi Dumnezeu, între noi şi făptură există bariere; suntem orbi, suntem surzi, suntem lipsiţi de simţuri.

Dar mai întâi de toate suntem speriaţi, ne temem de întâlnire, căci a te întâlni înseamnă a te întâlni pentru totdeauna; a te întâlni o dată pentru vecie; întâlnirea pune asupra noastră obligaţii şi responsabilitate.

Când Dumnezeu acceptă să ne întâlnească, când hotărăşte că a sosit timpul, că ne-am maturizat şi că putem sta faţă către faţă cu El şi judecata Sa, şi mântuirea Sa – înseamnă un început de viaţă nouă.

Însă, o nouă viaţă care nu înseamnă neapărat una mai atractivă, mai uşoară, ci nouă, în sensul că nu se aseamănă prin nimic cu cea anterioară; e o viaţă în care stăpâneşte dreptatea lui Dumnezeu şi nu cea omenească, adevărul dumnezeiesc şi nu adevărurile omeneşti, măsurile lui Dumnezeu şi nu cele omeneşti; este o viaţă nouă în care trebuie să trăim după măsura lui Hristos Însuşi, să ne asumăm responsabilitatea pentru viaţa lumii, la fel ca Hristos, împreună cu El şi cu acelaşi preţ cu care El îşi ia această responsabilitate.

Atunci când Ioan şi Iacob L-au rugat să stea de-a dreapta şi stânga Slavei Sale, când va veni biruitor, Hristos le-a spus: Dar sunteţi gata să beţi paharul pe care îl voi bea Eu şi să vă botezaţi cu botezul Meu? – adică, sunteţi gata să vă scufundaţi în groaza în care mă voi scufunda Eu?... Despre acestea ne vorbeşte şi ni le descoperă întreaga Săptămână a Patimilor.

Depinde de fiecare dintre noi ce facem cu întâlnirile. Pentru că orice întâlnire cu aproapele, pe stradă, în parc, sau cu Dumnezeu în rugăciune ne poate modela, ne poate împietri în convingeri personale absolute sau ne poate deschide noi perspective de așezare sufletească și reușită duhovnicească. Depinde...

Preot **Eugen Cătălin PĂUNESCU**
Consilier Administrativ-Bisericesc –
Episcopia Alexandriei și Teleormanului
Foto: Sursa Internet

DRUM
PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Șef Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport
Aurelia Bărbuț
Colectivul de redacție:
Redactori: Florina Carvaci, Aurelia Bărbuț, Marinela Rușanu,
Veronica Cojocaru, Gabriel Argeșeanu, Monica Tuinete
Colaboratori: Domnița Neaga, Iulian Bitoleanu, Liviu Nanu, Mihai-Atanasie Petrescu,
Cristian Gabriel Moraru, Bianca Tutunaru, Argentin Șt. Porumbeanu, Ion Scarlat,
Gheorghe Tutcălău, Eugen Cătălin Păunescu, Adriana Miu
Tehnoredactare: Vladimir Mutu
Culegere texte: Aurelia Bărbuț
Distribuire presă: Elvira Stângă

**REDACȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54-56,
Roșiori de Vede, Teleorman, Telefon: 0247/460619,
e-mail: drum_rosiori@yahoo.com**

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

**Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria
str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84**

AERONAVE ISTORICE RESTITUITE:

DOUGLAS DC-6 OE - LDM FLYING BULLS

Dacă s-ar putea folosi termenul „Curriculum Vitae” pentru un avion, DC-6 OE de la Flying Bulls s-ar putea lăuda cu unul dintre cele mai bogate şi interesante C.V.-uri dintre toate aeronavele istorice care zboară în zilele noastre prin atmosfera Terrei.

Discutăm despre un cvadrimotor gândit în anii celui de-al Doilea Război Mondial ca avion cargo pentru armata Statelor Unite ale Americii, dar care a avut norocul să scape de război şi să fie modificat pentru a transporta pasageri. Primul zbor a avut loc la 29 iunie 1946, prototipul, echipat cu patru propulsoare Pratt & Whitney Doudle Wasp, cu 18 cilindri stea, fiind păstrat de constructor pentru teste. Din păcate pentru Douglas, mai multe incidente, culminând cu prăbuşirea unui aparat în 1947, au dus la oprirea de la zbor a lui DC-6. Au fost aduse multe îmbunătăţiri şi, după 1949, avionul a intrat în dotarea celor mai mari companii aeriene comerciale din State şi din Europa, de la Pan Am şi Delta, la KLM şi Sabena.

Au fost construite în total 704 avioane DC-6, succesul lor comercial fiind incontestabil.

În 1958, fix acum 67 de ani, un şef de stat din Europa de Est a achiziţionat de la Douglas un avion DC-6. E vorba de preşedintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, Iosif Broz Tito. L-a folosit pentru deplasările sale timp de 18 ani şi, dacă am avea acces la carnetele de bord, sigur am putea identifica datele la care Tito, ca invitat al şefului statului român, a călătorit la Bucureşti - Băneasa cu această aeronavă. Personal, l-am văzut pe Tito cel puţin o dată în perioada asta, când a vizitat Braşovul împreună cu Nicolae Ceauşescu.

În 1975, Iosip Broz Tito s-a plictisit de bătrânul său DC-6 şi l-a vândut prietenului său, preşedintele Zambiei, Kenneth Kaunda. Acesta a profitat, la rândul său, timp de câţiva ani, de luxul aeronavei, până când, la capătul resursei, a abandonat-o pe aeroportul din Lusaka.

Acolo a descoperit-o un fan al avioanelor DC-6, Chris Shutte. Namibianul, care mai avea un astfel de avion şi spera să-l restaureze pentru a-l reda la zbor, l-a cumpărat cu entuziasm şi a pornit lucrul la ambele avione, de fapt ultimele două DC-6, varianta B, existente la cel moment în lume. Obligat, însă, de situaţia politică din Namibia şi de conflictual cu Angola, Shutte a scos la vânzare avionul prezidenţial, iar norocosul cumpărător a fost Red Bull, care l-a adăugat flotilei sale de avioane istorice.

Cel care l-a „ochit” a fost pilotul şef din 2000 de la Flying Bulls, Sigi Angerer. L-a decolat, pe 7 iulie 2000, de la Windhoek şi, după un raid care a durat 28 de ore, cu patru aterizări intermediare, l-a aterizat la Salzburg, unde a intrat imediat în restaurare, lucrări care au durat trei ani. A fost înmatriculat americăneşte: N996DM (în Namibia era V5-NCF) şi a avut 13 ani acest cod de identificare, în 2013, fiind înmatriculat cu un cod autriac, pe care îl are şi azi: OE-LMD.

Personal, am văzut avionul o singură dată, în 2007, la marele miting aerian de la Kecskemet, Ungaria. Dar, pentru că urmăresc multe evenimente onorate de participarea Flying Bulls, binenţeles că am văzut fotografii şi înregistrări video cu zborurile lui OE-LMD, inclusiv la Marele Premiu de Formula 1 al Austriei din 2024.

Am lăsat vestea bună la final: DC-6 OE LMD va fi unul dintre invitaţii de onoare al celui mai mare miting aerian din România, Bucharest International Air Show 2025, care va avea loc pe Aeroportul „Aurel Vlaicu” Băneasa, între 29-31 august. Sunt sigur că va avea un mare succes la public!

Prof. **Mihai-Atanasie PETRESCU**
Membru al Asociaţiei Aviatorilor Braşoveni

Priorități românești

Constantin Levaditi

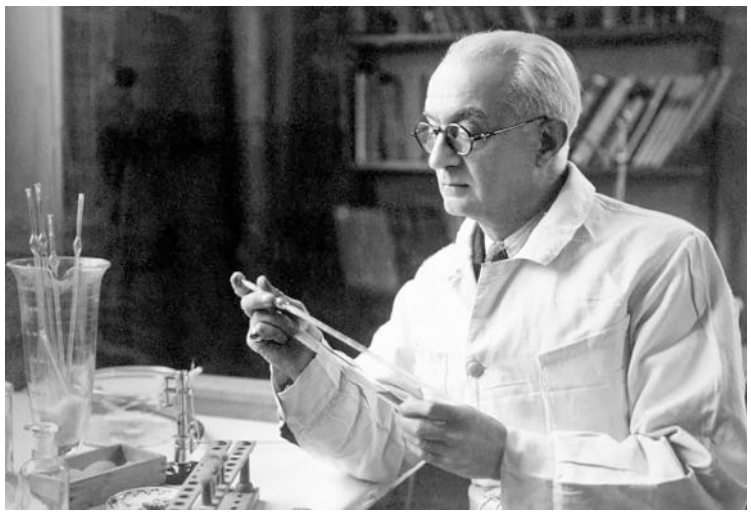

În numărul din această lună al ziarului nostru, la rubrica „Români remarcabili” sau „Priorități românești”, cum o mai numim, vom publica numele unui alt savant de talie mondială cu care țara noastră se înscrie în concernul universal al celor care prin contribuția lor științifică aduc un progres în evoluția omenirii. El se alătură noianului de nume prezentate de noi anterior, nume ce ar face cinste oricărei națiuni de pe mapamond. Este vorba despre savantul gălățean Constantin Levaditi, cel care este considerat unul dintre fondatorii virusologiei, imunologiei și inframicrobiologiei moderne, studiile sale asupra sifilisului, poliomielitei, encefalitei, rabiei sau chimioterapiei și altele fiind cele mai valoroase la nivel mondial. Ne pare rău că ziarul nostru este un ziar mic din punctul de vedere al spațiului tipografic, dar noi dorim să compensăm această lipsă prin conținut, căutând ca prin cuvinte puține să oferim publicului cititor cât mai multă informație formativă, autentică și cu simțul responsabilității cuvântului scris.

Constantin Levaditi s-a născut în 1 august 1874, într-o familie modestă, fără avere. Tatăl său era un emigrant grec, născut în Livadia (de unde și numele) și care lucra ca salahor în portul Galați, iar mama sa era o femeie din apropierea orașului – port la Dunăre. Când avea vârsta de șase ani, deci în prag de școală primară, părinții s-au îmbolnăvit grav (de tuberculoză) și după doi ani de suferință au murit. Rămânând orfan de ambii părinți la vârsta de opt ani, copilul Levaditi a fost nevoit, pentru a supraviețui, să se angajeze și să lucreze ca băiat de prăvălie. De aici, l-a luat o rudă care, la rândul ei, l-a dat unei alte mătuși din capitala țării, care lucra ca infirmieră la un spital din București. Pornind de aici, cine ar fi putut crede că acest copil, oropsit de soartă, va ajunge un savant de talie mondială? Puțini ar fi fost cei care ar fi dat un răspuns pozitiv la această întrebare. Și totuși!

Mătușa lui, care lucra ca infirmieră/ spălătoreasă la Spitalul Brâncovenesc din București, simțindu-i potențialul intelectual, l-a dat la școală, l-a ajutat să termine și liceul în București, după care l-a înscris la Facultatea de Medicină, unde acesta a avut șansa să-l aibă ca îndrumător pe celebrul Victor Babeș, cel care, în 1895, l-a adoptat în laboratorul său, unde lui Levaditi i s-a descoperit vocația de cercetător științific. A obținut o bursă de la statul român și specializarea în inframicrobiologie a obținut-o la Paris, la Laboratorul de Patologie Generală și Experimentală și la Institutul Pasteur și apoi la Frankfurt pe Main, în Institutul de Terapie Experimentală. În 1902 a obținut titlul de doctor în medicină. În 1898, Levaditi a lucrat la Paris cu Charles Bouchard, apoi la Frankfurt pe Main a studiat cu Paul Erlich, ale cărui puncte de vedere asupra chimioterapiei l-au influențat profund.

În 1920, a revenit în țară pentru a preda la facultățile de medicină, dar Iașiul și Bucureștiul l-au respins, iar Clujul l-a declarat indezirabil după ce savantul criticase dur sistemul sanitar românesc. În aceste condiții (tradiție românească ?!), Levaditi s-a întors în Franța, a fost naturalizat francez și s-a dedicat cercetărilor științifice, devenind unul dintre fondatorii inframicrobiologiei moderne. O deosebită valoare au studiile lui asupra entemelor polimorfe, ectodermozelor neurotrope, sifilisului, poliomielitei, encefalitei, vaccino- și chimioterapiei. Levaditi a introdus bismutul în terapeutica sifilisului. Tot el a perfecționat metoda de impregnare cu argint a spirochetelor în secțiuni. Este considerat ca unul dintre fondatorii virusologiei mondiale, în același timp fiind și promotor al chimioterapiei și sifilogramei (a pus la punct o metodă de detectare a spirochetei sifilitice numită metoda „Levaditi – Manouélian”). A adus o contribuție originală la stabilirea legăturii între virusuri și cancer (împreună cu Ștefan S. Nicolau – o altă personalitate a lumii științifice românești și mondiale). Dintre prioritățile sale mai amintim: cultivarea virusului poliomielitic pe alte țesuturi decât cele nervoase, care a deschis drumul preparării vaccinului antipoliomielitic.

Și nu am epuizat lista cercetărilor lui Levaditi. Rezultatele cercetărilor sale au fost expuse într-un număr impresionant de lucrări științifice intrate în istoria medicinii românești și mondiale. A fost decanul Școlii franceze de bacteriologie. Și numele lui va fi onorat (în afara celorlalte merite/ contribuții) pentru tratamentul revoluționar al sifilisului cu bismut, pentru simplificarea reacției Wasserman și pentru studiile sale remarcabile în poliomielită, encefalită, herpes și rabie, plus importantele studii asupra antibioticelor: penicilină, streptomicină și altele.

Pentru valoarea lucrărilor sale, a fost distins cu mai multe premii printre care: Premiile „Brandt” și „Montyon” ale Academiei de Științe din Paris, Premiul Expoziției Internaționale de la Strasbourg, Marele Premiu „Cameron” al Academiei din Edinburgh, Premiul „John Scolt” al Universității din Philadelphia și Premiul Internațional „Paul Erlich” pentru chimioterapie. Constantin Levaditi a fost membru de onoare al Academiei de Medicină din București, membru al Academiei de Medicină din Paris, Doctor „Honoris Causa” al Universității din Amsterdam și al Academiei de Științe din Paris.

Constantin Levaditi s-a stins din viață la 5 septembrie 1953, la Paris.

Prof. **Ion SCARLAT**
Sursa și foto: Internet

Jurnal de student

Ce mai e cool printre studenți?

S-a terminat și primul an de facultate. A fost greu, dar și frumos. Finalul acesta a venit cu un mix de emoții greu de pus în cuvinte. Dacă la începutul lui octombrie veneam în București cu o valiză prea mare și întrebări și mai mari, acum mă uit în urmă și îmi dau seama cât de mult am învățat - nu doar din cursuri, ci despre oameni, despre mine, despre viață. Și nu e totul despre cărți. E despre prieteni noi care devin familie, despre cafele băute pe fugă între cursuri și despre teme făcute chiar și la 3 dimineața - cluburi printre cursuri, voluntariat și alegeri spontane de viață care duc la cele mai bune amintiri, chiar dacă și la dezamăgiri. Sunt tânără. Viața e încă o școală pentru mine. Și urmează anul II, poate mai clar, poate mai intens. Dar un lucru e sigur: sunt pregătită să-l trăiesc și să mă bucur de el mai mult decât de primul.

Nu încercați să fiți perfecți! Fiți prezenți! Luați totul ca o aventură. Și dați-vă timp să învățați în ritmul vostru. Știu că e greu să nu ne comparăm în stiluri și postări pe Instagram sau playlist-uri pe Spotify. Dar așa ajungem la întrebarea inevitabilă: ce înseamnă să fii cool în 2025? Să rezum, înseamnă să fii autentic. A trecut moda în care trăim după aparențe.

Într-o lume în care filtrele digitale sunt la un click distanță și unde, aparent, toți „trăim vieți perfecte”, adevărata formă de a fi „cool” în 2025 înseamnă să nu ne mai fie frică să fim noi înșine. Să recunoaștem că avem emoții la un interviu sau că nu ne-a ieșit proiectul perfect. Să citim din pasiune, să recunoaștem că suntem vulnerabili și să avem principii.

Generația noastră e obosită de perfecțiunea artificială, conturi care par rupte din revistele Vogue sau Elle, dar în spate ascund burnout, anxietate și comparații nesfârșite. A fi „cool” înseamnă acum să-ți porți vocea, corpul, stilul, chiar dacă nu se aliniază cu „estetica virală”. Să recunoști că ai zile proaste în care nu înțelegi mai nimic, să spui „nu știu” și să întrebi.

Cool-ul nu mai stă în branduri sau în trenduri! Cool e colegul care își asumă că citește feminism, colega care vorbește despre sănătatea mentală, prietenul care și-a dat delete de pe Instagram o lună ca să-și limpezească gândurile.

În final și, poate, paradoxal, cel mai cool lucru pe care îl poți face în 2025 este să nu te forțezi să fii cool. Să ai voie să greșești. Să înveți. Să ieși din trenduri când simți că nu ți se potrivesc. Să te exprimi liber și să rămâi deschis la ceea ce te face cu adevărat viu, nu viral.

P.S. Dacă citești asta și te întrebi dacă ești suficient - răspunsul e da. Ești suficient atât cât ești.

Bianca TUTUNARU
studentă la SNSPA,
Facultatea de Comunicare și Relații Publice
voluntar ED Teleorman și WomenEsteem International

Administrația publică locală

Regulament de organizare a activității de administrare a cimitirelor umane din municipiu

Primăria Municipiului Roșiori de Vede a inițiat elaborarea unui nou regulament de organizare a activității de administrare a cimitirelor umane din domeniul public al Municipiului Roșiori de Vede, în conformitate cu prevederile legislației naționale recente, precum

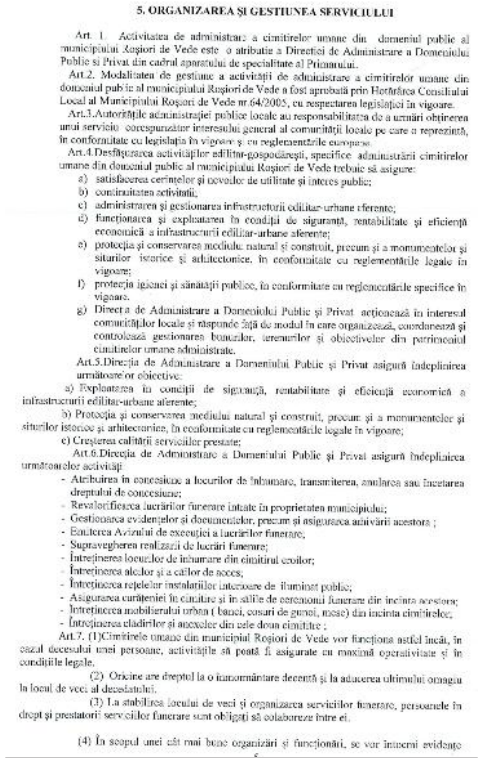

5. ORGANIZAREA ȘI GESTIUNEA SERVICIULUI

Art. 1. Activitatea de administrare a cimitirelor umane din domeniul public al municipiului Roșiori de Vede este o atribuție a Direcției de Administrare a Domeniului Public și Privat din cadrul aparatului de specialitate al Primarului.

Art.2. Modalitatea de gestiune a activității de administrare a cimitirelor umane din domeniul public al municipiului Roșiori de Vede a fost aprobată prin Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Roșiori de Vede nr.64/2005, cu respectarea legislației în vigoare.

Art.3.Autoritățile administrației publice locale au responsabilitatea de a urmări obținerea unui serviciu corespunzător interesului general al comunității locale pe care o reprezintă, în conformitate cu legislația în vigoare și cu reglementările europene.

Art.4.Desfășurarea activităților edilitar-gospodărești, specifice administrării cimitirelor umane din domeniul public al municipiului Roșiori de Vede trebuie să asigure:

a) satisfacerea cerințelor și nevoilor de utilitate și interes public;
b) continuitatea activității;
c) administrarea și gestionarea infrastructurii edilitar-urbane referente;
d) funcționarea și exploatarea în condiții de siguranță, rentabilitate și eficiență economică a infrastructurii edilitar-urbane aferente;
e) protecția și conservarea mediului natural și construit, precum și a monumentelor și siturilor istorice și arhitectonice, în conformitate cu reglementările legale în vigoare;
f) protecția igienei și sănătății publice, în conformitate cu reglementările specifice în vigoare.
g) Direcția de Administrare a Domeniului Public și Privat acționează în interesul comunităților locale și răspunde față de modul în care organizează, coordonează și controlează gestionarea bunurilor, terenurilor și obiectivelor din patrimoniul cimitirelor umane administrate.

Art.5.Direcția de Administrare a Domeniului Public și Privat asigură îndeplinirea următoarelor obiective:

a) Exploatarea în condiții de siguranță, rentabilitate și eficiență economică a infrastructurii edilitar-urbane aferente;
b) Protecția și conservarea mediului natural și construit, precum și a monumentelor și siturilor istorice și arhitectonice, în conformitate cu reglementările legale în vigoare;
c) Creșterea calității serviciilor prestate;

Art.6.Direcția de Administrare a Domeniului Public și Privat asigură îndeplinirea următoarelor activități:

- Atribuirea în concesiune a locurilor de înhumare, transmiterea, anularea sau încetarea dreptului de concesiune;
- Reabilitarea lucrărilor funerare înțate în proprietatea municipiului;
- Gestionarea evidențelor și documentelor, precum și asigurarea arhivării acestora ;
- Emiterea Avizului de execuției a lucrărilor funerare;
- Supravegherea realizării de lucrări funerare;
- Întreținerea locurilor de înhumare din cimitirul eroilor;
- Întreținerea aleilor și a căilor de acces;
- Întreținerea rețelelor instalațiilor interioare de iluminat public;
- Asigurarea curățeniei în cimitire și în sălile de ceremonii funerare din incinta acestora;
- Întreținerea mobilierului urban (bănci, coșuri de gunoi, vase) din incinta cimitirelor;
- Întreținerea clădirilor și anexelor din cele două cimitire ;

Art.7. (1)Cimitirele umane din municipiul Roșiori de Vede vor funcționa astfel încât, în cazul decesului unei persoane, activitățile să poată fi asigurate cu maximă operativitate și în condițiile legale.

(2) Oricine are dreptul la o înmormântare decentă și la aducerea ultimului omagiu la locul de veci al decedatului.

(3) La stabilirea locului de veci și organizarea serviciilor funerare, persoanele în drept și prestatorii serviciilor funerare sunt obligați să colaboreze între ei.

(4) În scopul unei cât mai bune organizări și funcționări, se vor întocmi evidențe

Legea nr. 102/2014 privind cimitirele, crematoriile umane și serviciile funerare, și Normele tehnice și sanitare aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 741/2016. Această inițiativă vine în contextul în care regulamentul actual, adoptat prin Hotărârea Consiliului Local nr. 64/2005, a devenit insuficient pentru a răspunde noilor cerințe legale și pentru a asigura o gestionare eficientă și transparentă a spațiilor funerare din municipiu, cuprinse în cele două cimitire publice situate în strada Stelian Popescu, respectiv I. L. Caragiale.

În ședința ordinară a Consiliului Local din data de 24 iulie a.c., la inițiativa primarului Valerică Gheorghe Cîrciumaru, pe ordinea de zi se va afla în dezbatere un proiect de hotărâre pentru aprobarea noului regulament. Acesta include măsuri clare privind atribuirea și evidența locurilor de înhumare, modalitatea de transmitere a drepturilor de concesiune, organizarea serviciilor funerare, precum și reguli pentru vizitatori și concesionari. O noutate îl reprezintă introducerea unei metodologii stricte pentru agrearea constructorilor și prestatorilor de servicii funerare, pentru a asigura calitatea și conformitatea serviciilor oferite în cimitire, măsură care nu a fost inclusă în regulamentul din 2005.

„Consider că aprobarea unui nou regulament pentru administrarea cimitirelor reprezintă un pas important în menținerea unui cadru organizat, cu măsuri clare pentru asigurarea unei gestionări eficiente a spațiilor de înhumare și pentru crearea unui mediu adecvat pentru familiile îndoliate. Implementarea acestor norme face parte dintr-un efort mai amplu de modernizare și de creștere a transparenței în gestionarea serviciilor funerare și a cimitirelor din oraș”, a declarat primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru.

Pentru a sprijini financiar aceste activități, noul regulament prevede instituirea unor taxe locale în conformitate cu prevederile articolului 486 alin. 2 din Codul Fiscal. Astfel, se vor introduce taxe pentru eliberarea și vizarea anuală a certificatului de agreare a persoanelor fizice și juridice autorizate să execute lucrări funerare în cimitirele din municipiu. Concret, taxa pentru eliberare va fi de 500 lei, iar cea pentru vizare, anual, va fi de 250 lei. Aceste taxe vor fi percepute pentru acoperirea costurilor cu analiza și verificarea dosarelor de agreere, proces care va fi realizat anual de o comisie de acreditare numită de primar prin dispoziție. Valabilitatea certificatelor de agreare va fi de doi ani, asigurând astfel un control continuu și actualizat asupra prestatorilor de servicii funerare.

SC URBIS Servconstruct SRL Roșiori de Vede colectează la comandă:

- **D.E.E.-uri**
- **Deșeuri din construcții și demolări**
- **Deșeuri voluminoase (mobilă, saltele ș.a.)**
- **Deșeurile textile** - în trei puncte de colectare:
  - ⇨ ***Piața centrală***
  - ⇨ ***Intresecția străzilor Dunării cu Gala Galaction***
  - ⇨ ***Intersecția străzilor Ciocănaru Lazăr cu Aleea CFR***

Pentru detalii și comenzi, sunați la: **0247466930.**

GESTIONEAZĂ RESPONSABIL DEȘEURILE!

„Copii și părinți. Sprijin local pentru prevenirea dezintegrării familiale”

Proiectul „Copii și părinți. Sprijin local pentru prevenirea dezintegrării familiale” – Cod SMIS 327669 – are ca obiectiv principal reducerea disparităților sociale și prevenirea separării copiilor de familiile lor, prin implementarea de servicii comunitare integrate. Acest proiect contribuie la modernizarea sistemului de protecție socială și asigură un acces echitabil la servicii de suport pentru grupurile vulnerabile. În cadrul proiectului, sunt vizați 272 de copii aflați în situații vulnerabile: 269 în risc de separare și 3 cu măsuri de protecție specială.

În acest sens, activitatea Direcției de Asistență Socială (D.A.S.) joacă un rol esențial în atingerea acestor obiective. În fiecare zi, echipa de implementare a proiectului, monitorizează calendarul activităților, iar salariații D.A.S. prin atribuții specifice, se deplasează în comunitatea locală pentru a realiza verificări, identifică nevoile reale ale familiilor cu copii și promovează activ beneficiile proiectului.

Până în prezent, au fost selectați 230 de copii în grupul țintă al proiectului, pe baza unei evaluări atente a situației fiecăruia. De asemenea, în data de 10 iunie, au fost demarate lucrările de amenajare a Centrului de zi, un spațiu esențial pentru furnizarea de servicii de suport, consiliere și activități educaționale pentru copiii aflați în risc de separare sau în situații vulnerabile.Conform calendarului activităților stabilit, continuă promovarea proiectului în comunitate și implicarea activă a echipei în toate etapele de implementare, pentru a asigura un impact durabil și beneficii reale pentru copii și familiile lor.

Valoarea totală a proiectului este de 9.222.697,47 lei, din care valoarea cofinanțării din Fondul Social European+ este de 9.038.225,79 lei.

Ședința ordinară a Consiliului Local

Joi, 24 iulie 2025, de la ora 17:00, Consiliul Local al Municipiului Roșiorii de Vede se va întruni în ședință ordinară, având pe ordinea de zi zece proiecte de hotărâri, inițiate de primarul Valerică Gheorghe Cîrciumaru, având următoarea ordine de zi:

1. Proiect de hotărâre privind rectificarea bugetului local, bugetului instituțiilor publice și activităților finanțate integral sau parțial din venituri proprii și a bugetului fondurilor externe nerambursabile pe anul 2025;

2. Proiect de hotărâre privind aprobarea conturilor de execuție ale bugetului local, bugetului instituțiilor publice și activităților finanțate integral sau parțial din veniturii proprii, bugetului creditelor interne și al bugetului fondurilor externe nerambursabile, întocmite pe cele două secțiuni la 30.06.2025;

3. Proiect de hotărâre privind modificarea și completarea HCL nr. 187/21.12.2023 referitoare la aprobarea organigramei și statului de funcții ale Spitalului Municipal „Caritas” Roșiori de Vede, cu modificările și completările ulterioare;

4. Proiect de hotărâre privind vânzarea unui teren în suprafață de 1316 mp situat în Municipiul Roșiori de Vede, str. Carpați, Grădina Publică Mihail C. Mănciulescu (lângă Spitalul „Caritas”) în temeiul dreptului de preempțiune prevăzut de art. 364 din OUG nr. 57/2019;

5. Proiect de hotărâre privind vânzarea prin licitație publică a unui teren aparținând domeniului privat de interes local al Municipiului Roșiori de Vede, situat în str. Renașterii, nr. 15;

6. Proiect de hotărâre privind acordarea dreptului de folosință gratuită pentru branșament electric trifazat aerian L=30 m cu BMPT 50A, montat pe stâlp intermediar nou plantat tip SE4;

7. Proiect de hotărâre privind aprobarea Regulamentului de Organizare a Activității de Administrare a Cimitirelor Umane din domeniul public al Municipiului Roșiori de Vede;

8. Proiect de hotărâre privind actualizarea componenței grupului de lucru constituit prin HCL nr. 30/25.02.2021 în vederea identificării și gestionării așezărilor informale, evaluării situației acestora și stabilirii măsurilor necesare pentru îmbunătățirea condițiilor de viață, la nivelul Municipiului Roșiori de Vede;

9. Proiect de hotărâre privind scutirea d-lui Zămăcău Gheorghe Marian de la plata chiriei pentru locuința ANL din str. Aleea Parc Nord, bl. F2, sc. B, ap. 15;

10. Proiect de hotărâre privind alegerea președintelui de ședință pentru următoarele 3 luni;

11. Probleme diverse, interpelări.

Ziua Drapelului Național

- continuare din pag. 1

înțeles cum trebuie făcute stindardele naționale”, decretul nr. 252 din 13/25 iulie definea steagul ca având culorile dispuse pe verticală. Nuanțele erau „albastru închis, galben deschis și roșu carmin”. În ceea ce privește ordinea, se preciza „lângă lemn vine albastru, apoi galben și apoi roșu fâlfâind”.

Ca drapel național, tricolorul se impune în anul 1859, odată cu dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza, dar în varianta dispunerii orizontale a benzilor de culoare.

Odată cu venirea principelui Carol I în România, începând cu anul 1867, steagul

țării va avea benzi dispuse pe verticală, cu albastru lângă hampă.

După Marea Unire, tricolorul românesc a devenit Drapelul Național al tuturor românilor.

În acest an, în Roșiori de Vede, activitățile dedicate Zilei Drapelului Național s-au desfășurat în Grădina Publică „Mihail C. Mănciulescu”. Copii, părinți, bunici, am desenat împreună, cucretă colorată, drapelul și am discutat despre istoria acestui simbol național.

Cultura este vie când este împărtășită!

Luni, 30 iunie 2025, în sala Casei de Cultură din Roșiori de Vede, cultura a prins glas la o nouă ediție a Cenaclului revistei „Teleormanul Cultural”, unde sufletul literaturii și al artei s-a simțit la el acasă.

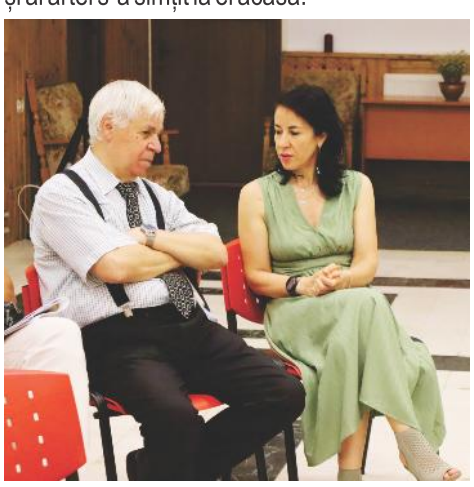

Evenimentul a început cu lansarea numărului 42 al revistei, prezentat de redactorul-șef Cristian Gabriel Moraru, urmat de intervenții culturale remarcabile: Ion Scarlat – despre Istoria Patriarhiei, la centenar, Cristian Gabriel Moraru – evocând figura interbelică a scriitorului Petre Bellu, Savu Popa – cu un remember emoționant: Samson Bodnărescu – 185 de ani de la naștere, în lectura publicistului Gabriel Moraru.

Lectura publică a adus în fața publicului voci distincte ale cenaclului: Domniţa Neaga,

George Băicoianu, Cristian Diniță, Liviu Nanu, Mira Glodeanu, pr. Nicolae Sin și eleva Medeea Ioana Zoltan.

Finalul a fost pur și simplu... muzică pentru suflet! Solistul Tedy Stîngă (Trupa EUROTON) și publicistul Liviu Nanu au încântat audiența cu un moment muzical pe versurile semnate chiar de... Liviu Nanu.

Alte intervenții au venit din partea prof. dr. Iulian Bitoleanu, redactor-șef adjunct al

revistei, și a bibliotecarului Bogdan Ionuţ Cotruţă de la Biblioteca Orășenească „Miron Radu Paraschivescu” din Zimnicea.

Concluzia? Cultura trăiește, pulsează și emoționează la Roșiori! Cenaclul „Teleormanul Cultural” continuă să fie o punte între generații, idei și emoții. Ne revedem în curând, cu și mai multă inspirație!

Aurelia BĂRBUȚ
Foto: **Tedy STÎNGĂ**

Piculețul cu pelin

Dacă nu acum...

Un grup de activiști pentru drepturile animalelor demonstrează chiar acum, în centrul orașului. În deplină solidaritate cu bietul animal, ei sunt îmbrăcați în negru, cu toate că afară sunt peste 40 grade la umbră. Unii dintre ei poartă pancarte cu mesaje de tipul: ȘI EU SUNT PANTERA NEAGRĂ! JOS LABELE DE PE PANTERA NEAGRĂ! SĂ FIM CORECȚI POLITIC: NU EXISTĂ PANȚERA NEAGRĂ! BLACK LIVES MATTER! DACĂ NU ACUM ATUNCI CINE? JOS GUVERNUL BOLOJAN! TURUL DOI ÎNAPOI! Și altele pe care nu le-am reținut...

*

Unii, destul de mulți, cred că, în urma măsurilor de austeritate luate de guvern, va scădea, printre altele, și vânzarea de carte. Eu nu cred așa ceva. Cei care au cumpărat cu regularitate, o vor face și de-acum înainte, chiar dacă vor căuta mai mult anticariatele. Cine nu a cumpărat vreo carte, nu va cumpăra nici dacă se vor ieftini. Dar ăștia sunt cei mai vocali.

Propuneri de lectură:

Douglas Murray – *Nebunia maselor*, Editura Humanitas, 2025;

Radu Paraschivescu – *În virtutea inepției*, Editura Humanitas, 2025

Liviu NANU

Povestiri din parcare

Povestea menestrelului

De ceva vreme, elicopterul alb/albastru devenise o prezență obișnuită pe cerul parcării. Nea Mureșan învățase deja să-l recunoască, cu ajutorul prietenului său, agentul principal Curcanu.

– Uite, nea Mureșene, îl vezi pe ăla? Ia, de, că ne face cu mâna, vezi? E nea Pavel, e operator de cameră video. Și de radar, și de radar. Îl vezi? insistă polițistul, arătând cu degetul către elicopterul care venise destul de jos ca să-i salute. Să știi și mata, asta e 290, bre, e de la noi, de la Poliție.

– Păiiii… cam văd, că scrie pe el, răspunse responsabilul parcării, încercând să se facă auzit în vacarmul motoarelor reactive și ținându-și cu greutate echilibrul din cauza curentului provocat de rotorul aeronavei.

Râzând cu poftă, Curcanu plusă:

– Bre! Dacă pe mata te dă jos elicopterașul ăsta, ce te faci când o veni ăla mare, bre, Blecocu'?

– Aoleu, aveți și Blecoace?

– Blecocuri, bre, nu Blecoace! Sigur că avem.

Dintr-o dată, Loganul de poliție începu să vorbească: „Atenție, toate mașinile de pe autostradă! Curcanule, mă auzi?”

Luând poziția de drepți, agentul de poliție strigă în microfonul autospecialei:

– Ordonați, domn' comisar!

– Mă, Curcanule? Mă! Tu mă auzi? Băăăi! Vezi, bă, că se apropie de parcarea aia un fel de paparudă, mi se pare că-i un Trabant tigrat, mă, oprește-l, mă! Vezi dacă are asigurare și itepeu, ce, dracu, Trabant pe autostradă?!

Deplasându-se în pas alergător spre șosea, rutieristul reuși să taie calea mașinii semnalate. Era chiar un Trabant, deși nu pârâia și nu avea după el obișnuita trenă de fum albastru. Și, într-adevăr, schema de vopsire era foarte neobișnuită, „pielea de tigru” („mai degrabă de motan de curte”, aprecie nea Mureșan dungile negre și cenușii de pe micul automobil) îi dădea Trabantului un look exotic. Pe ușă, stăpânul parcării citi cu oarece greutate inscripția anamorfotică, de abia vizibilă: „Menestrelul SRL”.

Aproape ignorându-l pe polițist, Trăbănțelul se strecură printre celelalte mașini parcate și opri lângă măsuța rotundă, din beton. Dar Curcanu își cunoștea meseria. Se înființă lângă ușa șoferului și îi ordonă acestuia, pe un ton autoritar:

– Sunt polițistul Curcanu, de la Poliția Rutieră Ilfov. Actele la control, domnule conducător auto!

Personajul care se ivi din mașina tigrată îi surprinse pe cei prezenți. Deși Traby e o mașină micuță, din ea coborî un bărbat înalt și slab ca o surcică, iar costumul său de călătorie, alcătuit dintr-un fel de combinezon strâns pe corp, avea exact culoarea – sau culorile – vehiculului.

– Vă saluuut! cuvântă trabantistul, făcând o reverență. Ce am făcut?

– He, he, un automobilist care întreabă ce-a făcut, ricană polițistul. Găsim noi, găsim noi! continuă el, deschizând stația. L-am prins, domn comisar!

– Vezi documentele alea, mă! Doar ți-am zis, vezi dacă are itepeu, ce dracu, să-ți spun de o mie de ori?

– Itepeu… are, domn comisar, are din… 04, anu ăsta. Aveți asigurare, domnu'? Auziți, domn comisar, are și asigurare, are, că o văd, la ăștia, cum îi zice… da… Mai caut, domn comisar, nu se poate să nu-i găsesc ceva. A, poluează! Trabantul totdeauna poluează!

– Al meu nu, domnu' șef! Am motor Euro 5, montat acum patru ani…

– Ați schimbat motorul?! Nu aveți voie!

– E omologat la RAR, domnu'… Uitați adeverința, e…

Mormăind nemulțumit, Curcanu deschise din nou stația.

– Domn comisar, le are pe toate în ordine. Motor euro 5, culoarea e menționată pe talon… nu am ce să-i fac.

– Păi nu-i face nimic, stai că vin și eu s-o mai văd o dată, mai ține-o acolo nițel, ordonă comisarul prin radio.

Nea Mureșan, care se ținuse deoparte până atunci, găsi momentul oportun să intervină.

– Domnule…

– Ditescu, Doinaș Ditescu, se prezentă trabantistul.

– Ăăă… Mureșan, eu sunt cu parcarea asta, mă gândeam, dacă tot v-ați oprit pe la noi, haideți să bem o cafea împreună să vă relaxați după stresul ăsta cu poliția, cu astea… Domnu Curcanu, nu vii și matale?

Uitându-se încă o dată, cu părere de rău, la Trabantul oprit la ordin, polițistul se așeză la măsuța din beton.

– Domne… și totuși, Trabant în ziua de azi… deschise nea Mureșan conversația.

– Păi ce e așa de rău? răspunse șoferul. E un fel de mașină de serviciu, merg cu ea unde am treabă. Știți, eu sunt actor, animator, mă ocup de organizarea de evenimente de-astea, aniversări, serbări, chestii de-astea. Fac lumea să râdă, să se simtă bine.

– Aaa, asta înseamnă denumirea de pe mașină! se dumiri gazda.

– Ați reușit să o citiți?! Aveți ochi buni, foarte puțină lume distinge anamorfoza mea…

– Cine e asta, Ana-Morfoza? Colega dumitale? se miră polițistul.

– E… da, da, colaborez cu ea, se poate spune și așa.

– Acum mergeți la un eveniment?

– Păi da, la serbarea de sfârșit de an la o școală din Eforie Sud. Între noi fie vorba, acum aruncă părinții ăștia cu banii… de ce să nu profit dacă ei sărbătoresc absolvirea clasei pregătitoare de parcă ar fi luat, vorba aia, bacul. Banchet pe plajă, baloane, șampanie pentru copii și pepsi pentru Menestrel, adică eu. Adică două zile la mare pe banii lui babacu'…

– Dacă ține figura, ține. În definitiv, e muncă cinstită, decise agentul principal Curcanu.

– Domn' șef… ține, merge chiar bine. Uite, Trabantul asta, l-am luat gratis de la o bătrânică de mergea duminica la biserică cu el, am băgat niște bani în el și l-am făcut vedetă, pictat cu anamorfoza asta. Mă credeți că datorită lui mi-am luat și mașină?

– Adică…

– Doar nu-mi duc copilul la școală cu „pisoiul” ăsta, nu? Am un A6, frumos, elegant, mai am și un Suzuki pentru soția mea… dar pe ăla îl aveam și înainte de Traby. E bine, n-am de ce să mă plâng.

– Dacă e bine, nu-i rău, acceptă polițistul, uitându-se cu părere de rău la pantalonii de uniformă pe care se scursese cafeaua din paharele răsturnate de EC-135-ul care tocmai trecuse în rasse-motte. Dar să știți că eu nu aș plăti ca să vadă piticu' meu un Trabant…

– Păi dar să știți că nici eu, dar țin secret. Deși… să știți că știu destule giumbușlucuri ca să fac copiii să râdă. Domne… vă mulțumesc frumos pentru cafea, dar, dacă îmi dați voie, aș vrea să pornesc spre Eforie. Nu e motor de 600 de centimetri, dar tot nu pot sări de 80 pe oră și mă așteaptă copilașii ăia.

– Domnu' Ditescu, vă urez drumuri bune și mult succes, să ne vedem cu bine, când mai treceți spre litoral, vă aștept oricând cu o cafea caldă, răspunse nea Mureșan.

– Vă salut, domnilor! Domn' șef, succes la pescuit contravenienți! Nea Mureșane, la revedere! Și-apoi, vorba aia, dacă ne-om mai vedea, ne vedem. Dacă nu, vedem noi! încheie Doinaș Ditescu, demarând în trombă cu toată puterea celor 990 cmc Euro 5.

Prof. **Mihai-Atanasie PETRESCU**

Am primit la Redacţie

Născut sub Zodia Cuvântului, Constantin T. Ciubotaru, Buzău: Editgraph, 2019 – Un volum ca o carte de vizită, în care autorul a adunat tot ceea ce înseamnă viaţa sa literară: 10 romane, opt volume de proză scurtă, prezenţa în 12 antologii, una italiană, pentru că „e bine să laşi celor care se vor preocupa de soarta literaturii şi vor decide că şi tu meriţi să se consemneze despre cărţile tale, partea care consideri că te reprezintă. Că e bine să se ştie că acolo, undeva, într-un raft, nişte cărţi şi autorul lor au existat”.

Orice clipă este un timp, Adriana Miu, volum tipărit cu binecuvântarea Preasfinţitului Părinte Galaction, Episcopul Alexandriei şi Teleormanului – Alexandria: Cartea Ortodoxă, 2017 – Adriana Miu, medicul, poeta, reuşeşte, prin versurile sale, să aducă lumina şi speranţa până în cel mai întunecat colţ al spiritului, îndemnându-i pe „cititori să-şi bucure sufletele, gustând din cuvintele ce sunt de la Cuvântul”.

ANIROL

Să mai citim puțin!

Liturghii în bibliotecă

Un reprezentant de seamă al Generației '27: Constantin Noica

Marele filosof și eseist teleormănean **Constantin Noica** (n. 24 iulie 1909, com. Vitănești, jud. Teleorman — m. 4 decembrie 1987, Sibiu) a devenit, în 1931, licențiat al Facultății de Litere și Filozofie din București în urma susținerii unei teze de licență, intitulată *Problema lucrului în sine la Kant*. În 1934, Constantin Noica a debutat cu cartea *Mathesis sau bucuriile simple*, carte ce avea să fie premiată alături de altele două, aparținând unor congeneri: *Pe culmile disperării*, de Emil Cioran și *Nu*, de Eugen Ionescu.

Mircea Handoca amintește în volumul *Eliade și Noica* despre răsunetul în epocă pe care l-a avut cartea de debut a lui Noica:

„Critica literară a apreciat în mod deosebit perfectul echilibru interior, puterea de subtilă analiză și originalitatea autorului care nu împlinise încă 25 de ani. Șerban Cioculescu, comparându-l cu Henri Poincaré, genialul filosof al matematicienilor, conchidea:

«Îmi este o aleasă bucurie să o recomand ca pe un îndreptar de gândire. Niciodată în scrisul românesc spiritul geometric nu s-a prelungit ca în *Mathesis*, în pură poezie.»

Mircea Eliade considera lucrarea de debut a prietenului său drept eseu, tratat filosofic și totodată jurnal intim. E în același timp una din cele mai frumos scrise cărți de gândire românească ..." (Handoca, Mircea; *Eliade și Noica. Eseuri, comentarii, evocări*, Editura Dacia, Cluj, 2002, p. 172).

În fond, despre ce e vorba în cartea de debut a lui Constantin Noica? Autorul, plecat în căutarea unei *Mathesis universalis*, distinge două tipuri de culturi: una de tip istoric, alta de tip geometric, pledând în favoarea celei din urmă, și anume, cultura de tip geometric.

În 1940 și-a luat doctoratul în filozofie cu o teză originală intitulată *Istoria lui cum e cu putință ceva nou*.

Din pricina cochetării sale cu mișcarea legionară, după instaurarea regimului comunist, între 1950 și 1958, i se stabilește domiciliu forțat la Câmpulung, alături de Alexandru Paleologu. Deși era surghiunit și fără nicio perspectivă de a fi tipărit, Constantin Noica a scris cu regularitate. Apoi, în intervalul 1959-1964, are loc detenția lui Noica pentru „ostilitate față de regim" și „întreținerea de relații ilicite cu străinii".

Eliberat la 8 august 1964 de la Jilava, a revenit la București, unde a fost cercetător la Centrul de Logică al Academiei R.S.R. până în 1975, după care a ieșit la pensie. Din dorința de a-și putea duce la bun sfârșit proiectele filozofice, Noica a făcut un „pact de neagresiune" cu autoritățile. S-a abținut de la a critica regimul în schimbul dreptului de a face filosofie și de a modela discipoli. Consecința acestui proiect noician va fi celebra Școală de filosofie de la Păltiniș, unde filosoful s-a retras după 1975.

Noica s-a erijat acum, după cum îi plăcea să spună, într-un soi de antrenor cultural. A căutat o serie de tineri extraordinar dotați din punct de vedere intelectual pe care să-i influențeze catalitic și într-o oarecare măsură i-a și găsit. Este vorba aici de Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, Sorin Vieru, Victor Ieronim Stoichiță și puzderia de amatori de filozofie, care au făcut un pelerinaj continuu la chilia magului de la Păltiniș.

Cel preocupat de căutarea unei *Mathesis universalis* figurează ca personalitate extraordinară a culturii române în mai toată memorialistica celor care l-au cunoscut: *Jurnalul de la Păltiniș* și *Epistolarul* lui Gabriel Liiceanu, jurnalele Sandei Stolojan, ale lui Mircea Eliade, N. Steinhardt, Arșavir Acterian, *Despărțirea de Noica*, studiul lui Alexandru Paleologu, conferința *Ce am învățat de la Noica*, susținută de Andrei Pleșu la Bistrița în 1981.

Ca filosof, a pendulat mereu între filozofia greacă și cea germană, făcând o sinteză deosebit de originală între cele două. Noica a contribuit enorm la dezvoltarea limbajului filozofic românesc și a fost unul dintre cei mai importanți traducători români din filozofia universală și popularizator al diferitelor sisteme de filozofie.

Jurnalul său *filozofic* din 1944 îl apropie oarecum și de literatură. Editarea caietelor eminesciene este alt proiect noician închinat în cinstea celui pe care-l considera „omul deplin al culturii românești". În *Rugați-vă pentru fratele Alexandru*, Constantin Noica descrie fenomenul concentraționar românesc pe care l-a cunoscut și trăit pe pielea lui.

Totodată, *Istoricitate și eternitate* este volumul în care Noica trece printre jaloanele-reperele culturii românești. Cartea grupează mai multe studii, eseuri și articole scrise de Noica de-a lungul timpului despre cei pe care îi considera valorile perene ale culturii românești: Dimitrie Cantemir, Bogdan Petriceicu Hasdeu, Titu Maiorescu, Mihai Eminescu, Lucian Blaga, Mircea Eliade.

Filosof remarcabil, traducător, fin eseist, poliglot erudit, preocupat continuu de ceea ce este etern și istoric în cultura română, Constantin Noica a fost un strălucit reprezentant al generației de aur interbelice care a fost generația '27.

Prof. **Cristian Gabriel MORARU**

Întoarcerea în ITACA

Stâncile sinelui

Zac în adâncul sinelui
atâtea netulburate stânci,
de care n-am știut niciodată.

Le simt tăișul, puterea, vraja,
mai ales atunci,
când mă încearcă înstrăinarea.

Pribegesc printre ele,
le ating vârfurile ascuțite,
fără teama că mă vor răni.

Lumina cutreieră profunzimea
și aruncă la suprafață
toată zgura căderilor.

Doar lumina limpezește adâncul,
făcându-mă să văd clar
tăria și verticalitatea stâncilor
care îmi dau puterea
de a merge mai departe...

Toate cărările

Toate cărările mă duc
spre inima pădurii,
urmând cunoscutul,
acolo unde ființa mea
de aer
și-a aflat începutul.

Acolo e mereu lumină,
sunt triluri de păsări
cântătoare,
flori rare își leagănă trupul,
împrăștiind miresme
amețitoare.

Susurul izvorului mă recunoaște
după melodiile
de la el învățate,
chiar de le-am mai uitat,
și azi le îngân
doar pe jumătate.

Ca aducere-aminte
că printre stânci a fost
o îngustă trecătoare,
copacii foșnesc
lăsând să cadă pe pământ
ploaia de frunze tămăduitoare...

Peregrin

Colind, de o vreme, la întâmplare...
caut semnele
care să mă poarte
spre casa din suflet,
unde nu mă pândește
pericolul conformismului
sau al ideologiilor
de tot felul.

Cândva, mă întorceam acolo,
convinsă că trăiesc
într-o bandă desenată.

Acum, am rătăcit cărarea,
am nevoie de Gretel,
de licurici, spiriduși,
de lumea basmului curată,
să-mi lumineze parcursul
printre hățișuri viclene,
o dată
și încă o dată...!

Vară incendiară

În amurgul acesta
de vară incendiară,
aud cum alunecă arcușul
nu pe corzile unei viori,
ci pe acelea ale sufletului,
făcându-mă să înțeleg
că vremelnicul a întâlnit
veșnicia.

Rămân suspendată în clipa unică
și-mi intonez cântecul
așa cum m-a învățat viața,
fără să am pretenția
să fie pe placul tuturor.

În amurgul luminos,
de vară,
cântecul meu răsună
ca o tandră
și mult prea târzie
chemare...

Purificare

Maculat de zgura
convențiilor cotidiene,
sinele se retrage seara,
zgribulit,
în castelul de lumină
al scrisului.

Ridic punțile dintre mine
și restul lumii,
zăvorăsc cu șapte lacăte cetatea
și dau drumul leilor
din cuvinte,
să se dezlănțuie.

În urma zarvei create,
ore în șir,
universul se îmbracă blând
într-o liniște mărturisitoare.

Târziu, în noapte,
cad doborâtă de zgura
încă unei zile
și încerc să străbat,
prin somn,
potecile Purgatoriului.

A cuprinde necuprinsul

Chiar dacă timpul meu
a adormit în lumina
soarelui din apus,
încă mai am puterea
să admir vastele orizonturi,
fascinante prin farmecul lor
neascuns.

Încă mai am puterea
să călătoresc către ele,
pe corăbiile mele încărcate,
încă din copilărie,
cu atâtea frumusețí
și bogății,
autentice pietre nestemate.

Blândele valuri despică oceanul
și mă împing înainte,
spre necunoscut,
unde, dincolo de lume,
orizontul se sfarmă
și renaște într-o formă nouă,
cu aceleași culori de-nceput.

Timpul meu veghează
în lumina apusului,
cu capul rezemat
de brațele necuprinsului...

Înscrisuri

Mă duce gândul înapoi,
pe apele statornice
ale unor timpuri schimbătoare...

Revăd oameni dragi,
ocrotitori, iubitori,
alături de care
am fost fericită.

Nu știu dacă atunci,
m-am ridicat la nivelul
așteptărilor,
dar știu că ei vor trăi în mine
atâta vreme cât voi ființa.

Urmele pașilor mei
poartă, la vedere,
descifrabile înscrisuri
ale iubirii
pentru oamenii dragi,
ocrotitori, iubitori,
alături de care m-am format
și am fost fericită...

Scrisoare neexpediată

În casa iubirii noastre,
s-a așternut atâta praf,
încât am scris pe el
povestea de dragoste
trăită cândva.

Povestea fără început și sfârșit
ți-aș trimite-o
prin îngerul vestitor,
dar am pierdut adresa ta
la ultima învolburare
a toamnei.

În casa iubirii noastre,
s-a așternut atâta liniște,
de-mi aud numai gândurile
cum pășesc cu aripile strânse,
spre a nu împrăștia praful,
și, odată cu el, povestea...

Diferențe

În jurul nostru, „totul curge",
dar și totul arde...

Soarele arde secundele, orele,
arde lumea ce se învârte
haotic;
vremea arde vârstele,
chipurile oamenilor,
făcându-le de nerecunoscut;
nopțile ard obsesii, visuri, taine,
păstrate toate
în abisul memoriei...

Un foc mistuitor
a cuprins măruntaiele
pământului,
determinându-l să se zvârcolească
până la marginile cerului.

Focul provocat și focul firesc,
două focuri total diferite...

Dar cine mai are răbdarea
să se convingă de un adevăr?

Focul firesc nu arde,
el doar încălzește și mângâie...

Prof. **Domnița NEAGA**
Membră a Uniunii Scriitorilor
din România

Meridiane critice

Poezia viitorului sau pledoarie simbolistă exacerbată (I)

Dacă *Despre logica poeziei* (de Alexandru Macedonski) s-a dovedit, în premieră, un articol-program al modernismului românesc, deoarece până la Eugen Lovinescu „e-o cale atât de lungă", iată că *Poezia viitorului* (15 iulie 1902, „Literatorul"), de fapt, a prezentului, căci acesta ranforsa simbolismul încă de la 1886, devine o pledoarie cu suficiente exemple, argumente a posteriori pentru o manifestare literară deja în derulare, numai că teoreticianul român va opta pentru tandemul *simbolismul-instrumentalist*, la șase ani distanță de Jean Moréas și al său *Le symbolisme/ Simbolismul*, apărut în „Le Figaro littéraire". Sigur pe sine, semnatarul textelor *Hinov, În arcane de pădure* nu plagiază, nu compilează, pur și simplu, pasiunea pentru Franța și Belgia lirice îl conduc la idei proprii, îndrăznețe.

De altfel, chiar din debut, aflăm că, dincolo de romantism, se profilase, la sfârșit de veac, o altă atitudine, o deschidere spre nou, de aici și convingerea sa indubitabilă că simbolismul european ar fi performat, incluzând sub faldurile sale multe **genii,** ca Baudelaire (precursor prin *Corespondențele* sale, mai exact prin versetul „„Natura e un templu" (de simboluri), belgianul Maeterlinck, Mallarmé, Moréas, Péladan, și propune un dublu termen, generos, simbolismul –instrumentalist, cu accepțiile de *imagine,* respectiv, *sunete*, cantabilitate. Prin acest atribut ultim, se decretează ivirea celei mai muzicale forme poetice a timpului. În context universal, mai exact, parizian, situația nu era clară ca lacrima, întrucât unul a fost fondatorul, inițiatorul (Jean Moréas, 1844-1896), altul ba șeful, ba cel mai citit/ drag poet de pe malurile Senei, Paul Verlaine, cu vocație de ctitor, de aici și impresia de diversitate stilistică, grație trinității simbolism-decadentism-ermetism. Și, cel puțin, două școli de poezie/ grupări: simbolismul-decadent și (h)ermetismul.

Pe urmele lui Umberto Eco, am plusa, devine imperios ca iubitorul de literatură, mai exact, de lirică, să se sincronizeze cu elementul reformator, ineditul, cu, în termenii macedonskieni, *noul pas.* Promotorul își intră în vervă și oferă un moment de etimologie, punctând că noțiunea de „simbolism" provine din greacă, cu sensurile de „semn, mod de exprimare prin imagine a ideii". Exemplificarea - *Faunul* (recte *După-amiaza unui faun* de St. Mallarmé) ca imagine a bestialității, iar „albeața crinilor" - inocența, puritatea, candoarea. O viziune pregnant complinitoare asupra naturii decât la romantici, una de continuitate - *splendoarea, fățeta estivală*, vizibilă în - măcar - *Noaptea de mai*, dar - completăm noi - și nerespingerea hidosului, nuanțat, prelungit de Bacovia înspre cenușiul existențial, pesimist, stihial, cu accente tragice. Cu oarece îndulgență, am prelungi, am glosa pe *tema/* linia implicării cititorului în actul creației, deoarece vizionarul Macedonski abordează avant la lettre estetica receptării (a lui Hans Robert Jauss), precum și *Lector in fabula* (de Umberto Eco) în sensul că el, iubitorul de carte/ bibliofilul, dispune de un bagaj onorabil de cultură, lecturi încât să zărească și structura de adâncime (cf. Robert Jakobson).

Incipitul textului-poezia a constituit/ ilustrat la final de secol XIX nu numai romantism, ci și o deschidere spre nou, spre curentele artistice novatoare, simbolismul european, iar acesta conține un număr mare de corifei, precum Baudelaire, Maeterlinck etc.

Autodidacticismul îi permite o altă echivalență: cititorul de specialitate ca lector de elită, pe considerentul puterii de comprehensiune, a simultaneității cu evoluția artei, emanciparea revoluționarul (avangardismul, „noul pas", reamintim, în expresie macedonskiană). Noi delimitări, întrucât poezia se va detașa de proză - o teză, o marotă a vanitosului creator de la „Literatorul", are un *idiom al ei,* nu departe de Jean Cohen (1919-1994), *La structure du langage poétique* (Ed. Flammarion, 1966), pentru care poezia e o formă specifică a limbajului – „Poezia diferă de proză, nu prin substanța sonoră sau ideologică, ci prin tipul de *relații* (semantice, semiotice, n.n.) pe care le stabilește între componentele sistemului lingvistic, adică grație figurilor de stil. Pe scurt, aceasta reprezintă un *ecart*, o distanțare obligatorie - mai filosofa poeticianul francez - de rostirea comună. Pentru Benedetto Croce, poezia înseamnă *expresie*, „liniștea verde a câmpurilor" (Carducci), iar Jorge Luis Borges constata vital „bogăția de ambiguități" (Jorge Luis Borges, *Cărțile și noaptea,* p.35, Ed. Junimea, 1988).

- va urma -

Prof. dr. **Iulian BITOLEANU**
Colegiul Național „Anastasescu" Roșiori de Vede
Membru al Uniunii Scriitorilor din România și al
Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România (UZPR)

Lecţia de istorie ○ Lecţia de istorie

Oameni care au fost

Moașa Nicola Angela, nume ce nu poate fi uitat

Exercițiile de rememorare comportă întotdeauna o miză pozitivă. Prin travaliul reamintirii, se reconstruiește un trecut, se reașază o identitate, se investește cu sens și noblețe „o felie" de existență care este mereu existentă cuiva. Salvarea detaliilor biografice prin mărturisire și consemnare reprezintă o sfidare adusă timpului, dar și o remodelare de sine prin recuperarea trecutului.

De obicei, sintagma „lumea medicală" sugerează mari profesori, mari chirurgi, congrese naționale și internaționale, tratate, medii academice. Dar, de fapt, acestea reprezintă numai o parte, nici măcar cea mai mare, a universului medical, în realitate mult mai divers și mult mai difuz în societate. Depune mărturie despre această lume a „halatelor albe", cum convențional mai este numită, activitatea moașei Angela Nicola, de la Spitalul orașului Roșiorii de Vede, plecată din lumea noastră, la 9 aprilie 2007. Dacă ar mai fi trăit până la 1 iulie, ar fi împlinit venerabila vârstă de 100 de ani.

Moașa Angela (în documente oficiale, Anghelina) s-a născut la 1 iulie 1907, în comuna Traian din apropierea orașului Turnu Măgurele, reședința județului Teleorman, de atunci. Părinții, Oprea Ispas și Oprea Ilina, erau agricultori cu șapte hectare de pământ în proprietate, dar și cu cinci copii: trei băieți și două fete, dintre care Anghelina era cea mai mică. Familia se descurca greu. Viața nu a ținut-o în puf pe Anghelina și nici pe întreaga familie. În 1910, la vârsta de 3 ani, i-a murit mama, iar în 1915, rămâne orfană și de tată. Rămâne în grija fraților mai mari, până când, un frate al tatălui o ia în îngrijire. Urmează cursurile școlii primare cu greu și lucrează în agricultură, pe câmp, încercând să ajute familia ce o avea în grijă.

Sfătuită de moașa satului Traian, Ileana Arsu, Anghelina, cu bani puțini, dar cu multă ambiție, în septembrie 1938, se înscrie la Școala de Moașe din București, unde urmează cursurile până în 1939, când se transferă la Timișoara, unde încheie școlarizarea, obținând „Diploma de moașă", la 28 iunie 1940, obținând media 9, clasificându-se a doua din 36 de absolvente. Era o mare realizare pentru Anghelina. Până la sfârșitul anului 1940, lucrează în „Spitalul cel mare" din Timișoara, de unde primește recomandări de la directorul spitalului - Varga Emanuel.

În 27 martie 1941, moașa Anghelina Oprea se angajează la Spitalul din Roșiorii de Vede, condus în acea vreme de doctorul Ștefan Noica. Deși avea recomandări bune, doctorul Noica o examinează și o supune și la o probă practică. Este mulțumit de rezultat, o angajează și o alătură moașelor Lucreția Cherlea și Lucreția Berchesan. Din 1941 până în aprilie 1964, moașa Anghelina va lucra cu multă râvnă și profesionalism în acest spital.

Perioada anilor de război a fost foarte grea pentru spital ca instituție, pentru că era transformat în spital militar („Z.I. 513"), primind răniți de pe front, dar a fost foarte greu și pentru personalul medical. Tinerele moașe erau de seara până dimineața în spital. Nu se ocupau numai de nașteri de nou-născuți și de mamele lor, ci și de orice bolnav ce se interna în spital. Moașa Anghelina și moașa Berchesan locuiau într-o rezervă a spitalului.

În 1943, mareșalul Ion Antonescu, în cursul vizitei făcute în Roșiorii de Vede, merge și la spital, este foarte mulțumit, iar în salonul „tinerelor mame" îi dă raportul moașa Anghelina, afirmând că „atât lehuzele, cât și nou-născuții se simt bine și sunt bine îngrijiți". Medicul căpitan Ștefan Noica, conducătorul spitalului, este „citat pe Națiune".

Cele trei tinere moașe lucrează și în sala de operații, asistându-l pe doctorul Noica, care le apreciază pentru activitatea lor. Moașa Anghelina cunoaște pe Mircea Nicola, un tânăr militar roșiorean, rănit, iar după însănătoșire, își unesc destinele, se căsătoresc. Și moașa Lucreția Berchesan se căsătorește cu administratorul spitalului, Stan Burada.

Munca în spital era intensă, destul de obositoare și se desfășura pe tot parcursul zilei, aproape fără odihnă. Moașa Anghelina asistă la nașteri, îngrijirea noilor mame și copiii lor, dar, în același timp, pansa răniții din alte secții și lucra în sala de operații, asistând pe doctorul Noica.

Din 1946, lucrurile se mai ușurează, spitalul revine la forma inițială, este încadrat și un nou medic la chirurgie, doctorul Horia Popescu, care va înființa Secția de Obstetrică Ginecologie, unde cele trei moașe își vor desfășura activitatea. Între timp, li se alătură o a patra moașă, Elena Țiparu, formând un grup de prietene de nedespărțit (Doctorul Horia Popescu le apreciază și lucrează cu multă încredere cu ele. Moașa Burada Lucreția, prin 1971, mai asistă în sala de operații pe doctorul Horia Popescu).

Prin 1950, moașa Anghelina și soțul său au cumpărat, pe strada Mihai Bravul, la nr. 34, un teren, unde construiesc o casă de locuit foarte frumoasă, care a existat până în anul 2008.

Tolerantă, dinamică, limpede, generoasă cu timpul și propriile idei și implicată direct în problemele urbei (a moșit mii de copii ce s-au născut în spitalul din Roșiorii de Vede, inclusiv doi dintre copiii doctorului Noica s-au născut cu asistența moașei Anghelina).

Moașa Anghelina Nicola a aparținut acelui select corp de moașe medicale care s-au concentrat pe problemele directe ale profesiei, dar nu s-au detașat de celelalte probleme ale vieții medicale, dar și sociale. Și a lucrat moașa Anghelina (cunoscută sub numele de Angela), în deplină luciditate și vigoare, până la adânci bătrânețe, când a fost obligată să se retragă de la spital, fiind însă căutată în continuare de cei suferinzi, pentru competență și o bunătate proverbială, până la încetarea din viață la aproape 100 de ani.

Moașa Angela era inteligentă, calmă, politicoasă, îngăduitoare, ea rămânea totdeauna în umbră, cu discreția perfectului amfitrion, lăsa pe ceilalți să vorbească, crea un auditoriu favorabil și privea cu un zâmbet amabil neînțelegerile dintre ei. Așa se comporta moașa Angela.

O profundă cunoaștere a meșteșugului, devotamentul față de instituție, onestitatea cu care vreme îndelungată și-a exercitat sacerdoțiul fac din moașa Angela una dintre cele mai frumoase figuri ale orașului Roșiorii de Vede. Ea considera că este o datorie să te comporți cu fidelitate față de propriile convingeri rezultate din severitățile vieții, convingeri ce pot fi îndrumătoare pentru cei de mâine.

Lucrând în spital, moașa Angela era o tristă, însă o tristă energizată. Demersul ei era uriaș, sălbatic prin forțarea imposibilului și prin ignorarea scurtimii vieții noastre. Ea a căutat în viață să depășească limita umană, cu ego fortificat pe măsura propriei expansiuni.

Moașa Angela lucrează sub conducerea doctorului Horia Popescu, dar și sub conducerea doctorului Manea, și chiar a mai tânărului doctor Virgil Sotirescu. La 1 aprilie 1964, încetează angajarea la spital, prin Decizia nr. 2307. Se retrage în glorie, bine apreciată de toată lumea. Trăiește modest alături de soțul său, fiind înconjurată cu grijă de nepoții din partea soțului, dar și de vecini, precum familia asistentului Ilie Grecu.

După moartea soțului, Moașa Angela a început să se schimbe, să se interiorizeze. Dar ea trebuie privită ca o minte care reflectează, cântărind afirmațiile, comparând termenii și controlând semnificațiile lor. Încetul cu încetul, vârsta a început să-și spună cuvântul. Moașa Angela devenind din ce în ce mai tăcută și nu mai putea fizic să-și poarte singură de grijă. Înconjurată și ajutată cu multă râvnă și delicatețe de nepotul din partea soțului, Vergi Oprea (o mare personalitate a fotbalului roșiorean), moașa Angela și-a petrecut ultimii doi ani din viață, intrând în cel de al 100-lea an. Pentru a împlini această vârstă, mai avea îngăduința a încă două luni. Moașa Angela s-a stins din viață la 9 aprilie 2007, liniștită și împăcată cu sine și cu Dumnezeu. Însoțită de apropiați, vecini, moașa Angela a fost condusă pe ultimul drum la Cimitirul municipal din strada Stelian Popescu.

În aceste vremuri subminate de comoditate, superficialitate și de slabă fructificare a propriilor disponibilități, tânăra generație are nevoie de modele, de acele biografii exemplare, care să-i orienteze și să-i mobilizeze în devenirea lor profesională și umană. Moașa Angela a fost un astfel de model!

Prof. **Argentin St. PORUMBEANU,**
membru UZPR
Foto*: arhiva personală a autorului*

Parfum de epocă — Russenart - cetatea culturală

Palatul Societății Economice „Albina"

Societatea de Economie „Albina" a fost înființată la 1 ianuarie 1886, ca rezultat al inițiativei și sprijinului acordat de către Mihail C. Mănciulescu, cu susținerea preotului Alexandru Mazarin și al negustorului Tache M. Drăgoescu.

La cea de-a zecea aniversare a înființării, pe 1 ianuarie 1896, a fost organizat un banchet festiv în cinstea

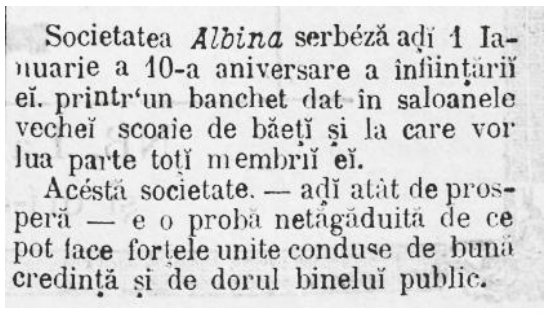

Societatea *Albina* serbéză adĭ 1 Ianuarie a 10-a aniversare a înființării eĭ. printr'un banchet dat în saloanele vecheĭ scoaie de băeți și la care vor lua parte toți membriĭ eĭ.

Acéstă societate. — adĭ atât de prosperă — e o probă netăgăduită de ce pot face forțele unite conduse de bună credință și de dorul binelui public.

membrilor societății, eveniment desfășurat în sălile fostei școli de băieți. Cu această ocazie, având în vedere succesul financiar obținut, conducerea societății, prin vocea președintelui Ștefan Niculescu, a propus construirea unui palat emblematic, menit să devină un simbol arhitectural al județului și să evidențieze capacitatea capitalului privat de a susține dezvoltarea localității.

Pe 8 februarie 1896, a fost publicat anunțul oficial privind licitația pentru

„ALBINA"

Soc. de Economie în Roșiori-de-Vede

PUBLICAȚIUNE

In ziua de 10 Martie viitor anul curent orele 9 a. m., urmând a se ține licitațiune publică în biuroul acestei societăți, pentru darea în antrepriză a construirei palatului societăți pe locul deja cumpărat din fața noului local de școlă comunală.

Se publică acésta spre cunoștința generală, iar amatorii ce vor lua parte a concura la licitație, urméză a fi însoțiți de o garanție provizorie de 5 la sută calculată asupra valoreĭ din deviz, și de 10 la sută cea definitivă după adjudecațiune și confirmarea licitațiuneĭ.

Planul, devizul și caetul de sarcini, se pot vedea în tóte dilele în biuroul societățeĭ, de-la orele 9—11 a. m., și de-la orele 2—5 p. m.

Președinte, **Stefan Niculescu**

Secretar, *I C. Chitigescu.*

1896 Ianuarie 28

atribuirea contractului de execuție, marcând începutul unui proiect ambițios, menit să contribuie la identitatea urbanistică și economică a orașului.

Având în vedere dorința evidentă a societății de a realiza ceva remarcabil pentru orașul Roșiorii de Vede, eforturile referitoare la organizarea licitației și pregătirea șantierului au avansat cu rapiditate. Lucrările au fost adjudecate pentru suma de 50.000 de lei, iar piatra de temelie a fost pusă în data de 19 mai 1896, simbolizând începutul oficial al proiectului de mare amploare destinat să contribuie semnificativ la dezvoltarea infrastructurii locale.

La acest eveniment, care marca începutul construcției uneia dintre cele mai frumoase clădiri din istoria orașului și, la acea vreme, unică în județ, primarul Mihail C. Mănciulescu a susținut un discurs, din care spicuim: „Domnilor! Când este vorba de o idee, de un princpiu, individul în adevăr dispare; dar sentimentul dreptății ne obligă să nu dăm uitării pe primii apostoli ai acestei idei, pe aceia care fără să se înspăimânte de dificultăți și neajunsuri, au avut curajul inițiativei, au luat drapelul în mână și, tari în credința izbândei, au strigat: *Înainte!* Cred că sunt ecoul unanimității societarilor, citind aici, înaintea dumneavoastră, în public, pe lângă alții, în primul rând numele unui preot modest, părintele Alexandru Mazarin, și acela al unui comerciant conștincios dl. Tache M. Drăgoescu.

Oricare, ar fi fost, în adevăr, neajunsurile luptelor și dezgustul clefetirilor, ei trebuie să fi uitat, trebuie să se simtă pe deplin fericiți astăzi, când văd opera lor încununată într-un timp atât de scurt, de un succes atât de strălucit: Societatea *Albina.* Totodată, de la înființare, la 1 ianuarie 1886, cu un capital de câteva sute de lei, societatea a ajuns astăzi să dispună de un capital de 230.000 lei.

Localul căruia punem azi temelia nu numai că dovedește ceea ce poate face unirea și inițiativa privată, ci are și menirea de a fi o podoabă a orașului, precum și de a împlini lipsa de toți recunoscută a unui local indispensabil necesităților noastre sociale. (…) Ori când e vorba de progresul acestui oraș, fie pe tărâmul material, fie pe tărâmul intelectual, inima mea bate cu putere, mintea mea zboară spre viitor înainte, iar cu atât mai mult sunt mai fericit, cu cât la fondarea acestei societăți am avut norocul de a fi primul care a depus, cu recipisa nr. 1, primul vărsământ de societar".

(urmare în numărul viitor)

Reclame Anii 1894 - 1895

TIPOGRAFIA ROȘIORUL

PETRE S. VORVOREANU

ROȘIORI-DE-VEDE

Acest atelier efectuează ori-ce lucrări alingătoare de tipografie precum:

Ureare de literatură și științe, în limbile română, franceză, italiană și germană;

Ziare și Albițe în diferite mărimi;

Polițe, Compturi, Acții, Facturi, Adresse, Circulări, Obligațiuni, Contracte și Bilete în diferite colori;

Cărți de Adresse, Visită și Invitațiune;

Bilete de Bancă, Nunță și Înmormântare;

Lucrări tabelarice,

Registre diferite cum și pentru Contabilitatea Primăriilor urbane și rurale și Consiliilor județene,

Mandate, Quitanțe acuse, Avise și Bonderouri,

Tablouri, Compturi de Gestiune și de vendeo, etc., etc.

— DEPOSIT DE TOT FELUL DE IMPRIMATE TIPOGRAFICE —

1. Reclamă la Tipografia „Roșiorul", fondată în 1894 de către Petre S. Vorvoreanu, unde se tipărea ziarul „Opiniunea Publică". **2**. Reclamă la Restaurantul „Iepurele galant", proprietar Dumitru P. Voiculescu, situat pe strada Calea Mărășeștilor.

Gabriel ARGEȘEANU

Din 2014, vara se citește!

Lectura prinde iarăși viață în parcurile din Roșiorii de Vede!

- continuare din pag. 1

După mai bine de un deceniu de existență, proiectul „Biblioteca de vacanță”, organizat de Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport – Biblioteca Municipală „Gala Galaction” din cadrul Primăriei Municipiului Roșiorii de Vede, rămâne un reper pentru inițiativele culturale din oraș, consolidând legătura dintre oameni, carte și spațiul public.

Așadar, CITEȘTE!

Ziua Iei

Roșiorii în IE – o zi de poveste, cusută în fire românești!

- continuare din pag. 1

Prezentarea invitaților, a momentelor artistice și a simbolisticii iei a fost realizată de Monica Tuinete, coordonatoarea Atelierului de Creație al Casei de Cultură, care a adus în atenție legătura vie dintre generații, tradiție și comunitate.

Programul a inclus o expoziție de costume și obiecte populare din lada de zestre a doamnei Nela Dincă (comuna Măldăeni), dar și o prezentare a creațiilor realizate cu migală și pasiune de către cursanții Atelierului de Creație – senioare și juniori deopotrivă. Fiecare lucrare a transmis respectul față de valorile românești și continuitatea meșteșugului tradițional.

Seara a fost încununată de un recital de muzică populară teleormăneană, susținut cu talent și emoție de Raisa Mihalache (câștigătoarea Trofeului Festivalului „Alexandru Dachin” - 2025) și Andreas Ionuț Dobrin (Peretu), locul al III-lea la ediția a IV-a a aceluiași festival.

Ne-am bucurat de prezența unui public numeros și implicat, dar și de participarea domnului consilier local Ionel Ignat, care a purtat cu mândrie o ie, alăturându-se astfel acestui gest de respect față de valorile identitare.

La finalul serii, fiecare participant a plecat acasă cu un mic dar parfumat – un buchet de lavandă, gest care a completat atmosfera de sărbătoare. De altfel, Casa de Cultură a fost împodobită cu flori de sânziene, simbol al zilei de 24 iunie, aducând un strop de magie și autenticitate românească în fiecare moment al evenimentului.

Ziua Universală a Iei la Roșiorii de Vede a fost mai mult decât un eveniment – a fost o declarație de iubire pentru tradiție, pentru frumosul românesc și pentru ceea ce ne leagă ca oameni și comunitate.

Mulțumim tuturor celor care au contribuit la reușita acestei seri: organizatori, invitați, artiști, creatori, spectatori. Și îndrăznim să facem un îndemn: să purtăm ia nu doar pe 24 iunie, ci ori de câte ori vrem să spunem, fără cuvinte, că SUNTEM ROMÂNI!

Școala de Vară la Muzeul de Istorie „Petre Voivozeanu”

- continuare din pag. 1

programul oferă copiilor și adolescenților cu vârstele cuprinse între 3 și 18 ani posibilitatea de a-și petrece o parte din vacanță într-un mod atractiv și educativ în același timp. Distracția este cuvântul de bază, dar educația și dobândirea de noi cunoștințe nu sunt ignorate. Atelierele de lucru sunt organizate pe grupe de vârstă și oferă oportunitatea familiarizării cu istoria, tradițiile și cultura poporului român.

Suntem obișnuiți ca la aceste ateliere să participe, alături de copii din orașul nostru, și cei aflați în vizită la bunici sau cei din comunele învecinate, aduși de părinți. Anul acesta, pentru prima dată, copii au venit la „Școala de Vară” împreună cu profesorii lor: Mădălina Gheorghe, directorul Școlii Gimnaziale Necșești, și Sanda Vlad, profesor la aceeași școală.

Obiectivul principal al atelierului la care au participat - ***Costumul tradițional românesc***, de altfel unul dintre cele mai îndrăgite ateliere de lucru organizate de muzeu, este acela al cunoașterii pieselor componente ale costumului tradițional românesc. Pentru realizarea acestui obiectiv, în prima parte a atelierului, copiii au vizitat expoziția de etnografie. Acolo, le-a fost prezentat costumul tradițional specific zonei, atât cel femeiesc cât și cel bărbătesc, punându-se accent pe materialele folosite în confecționarea lui, pe culori, pe simbolistica acestora, precum și pe decor și modul de realizare a acestuia. Apoi, prin desen, decupare și lipire, îndrumați pas cu pas de muzeograf și de profesoarele lor, cei mici au realizat costume tradiționale, fiind foarte încântați de rezultatul obținut.

Cele două ore petrecute împreună s-au dovedit a fi o experiență de neuitat, iar la finalul lor ne-am despărțit cu promisiunea că ne vom întâlni cât de curând, poate chiar și la celelalte ateliere organizate de Muzeul de Istorie în această vară.

EUROPA DE ACASĂ

EUROPE DIRECT Teleorman

EUROPE DIRECT Teleorman - legătura TA cu Europa!

Dunărea nu are voce, dar are prieteni!

Vineri, 27 iunie, am petrecut o zi deosebită la Zimnicea, unde am sărbătorit ZIUA DUNĂRII exact așa cum merită: cu oameni implicați, idei bune și o plimbare pe fluviu, într-un cadru natural care ne-a amintit cât de mult contează să protejăm ce avem mai de preț.

Am început ziua cu un tur al Cinematografului Unirea, proaspăt renovat cu fonduri europene – simbol al regenerării urbane care arată cum investițiile inteligente pot reda viață spațiilor culturale.

A urmat „Lecția de informare europeană – Dunărea are nevoie de prieteni”, susținută de echipa **EUROPE DIRECT** Teleorman – manager Marinela Rușanu și consilier de comunicare Aurelia Bărbuț, care au vorbit despre cum putem avea grijă de Dunăre și ce face Uniunea Europeană pentru protejarea apelor. O întâlnire cu sens, cu discuții sincere despre lucruri care chiar contează.

Evenimentul, organizat de Primăria orașului Zimnicea, alături de Biblioteca Orășenească „Miron Radu Paraschivescu”, Primăria Municipiului Roșiorii de Vede, Serviciul pentru Cultură, Educație, Creație și Sport - Biblioteca Municipală „Gala Galaction” și EUROPE DIRECT Teleorman, s-a desfășurat la invitația și cu participarea primarului orașului Zimnicea, domnul Petre Pârvu, care ne-a fost gazdă și ne-a însoțit pe tot parcursul zilei.

În discursul său, primarul celui mai sudic oraș al României a vorbit despre rolul fondurilor europene în dezvoltarea orașului Zimnicea și despre cât de important este ca autoritățile și comunitatea să lucreze împreună pentru a aduce mai aproape valorile europene – implicare, responsabilitate și grijă față de patrimoniul natural și cultural.

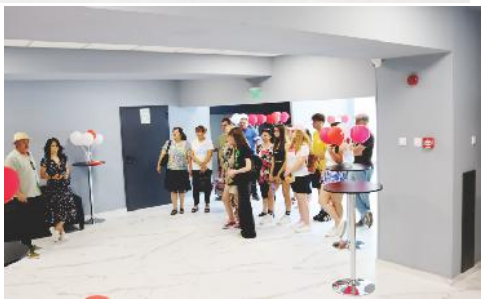

De sărbătoarea Dunării, a fost alături de noi, ca de fiecare dată când ajungem la Zimnicea, Bogdan Ionuț Cotruță, unul dintre cei mai implicați și activi bibliotecari cu care am avut plăcerea să lucrăm de-a lungul timpului. Iar de la întâlnire nu au lipsit bibliotecari din județul Teleorman,

reprezentanți ai bibliotecilor publice care, începând din anul 2021, au devenit puncte de informare europeană deschise de ED Teleorman, dar și voluntari ai centrului, precum și oameni care cred în forța comunității și în ce putem construi împreună.

După sesiunea de informare, am ieșit la aer curat, bucurându-ne de Dunărea văzută de aproape, din șalupă – o plimbare relaxantă și binevenită, oferită cu sprijinul Primăriei orașului Zimnicea.

Poate că Dunărea nu are voce, dar are prieteni. Și suntem mândri că ne numărăm printre ei!

Aurelia BĂRBUȚ

Foto: **Aurelia BĂRBUȚ, Tedy STÎNGA**